

Keresztesi József

Az elveszett szaloncukor

Móra

Keresztesi József

Az elveszett szaloncukor

meseregény

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Illusztráció:
SZIMONIDESZ HAJNALKA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb
engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését –
szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Keresztesi József, 2025
Illusztráció © Szimonidesz Hajnalka, 2025
© Móra Könyvkiadó, 2025

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	
<i>amelyben egy unalmas nap végre véget ér</i>	11
MÁSODIK FEJEZET	
<i>amelyben egy hörcsög és egy marabu útra kel</i>	15
HARMADIK FEJEZET	
<i>amelyben tényleg lába kél a játékoknak</i>	19
NEGYEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Samu és Trixi megbízást kapnak</i>	24
ÖTÖDIK FEJEZET	
<i>amelyben hőseink méregbe gurulnak, és az utak elválnak</i> . .	28
HATODIK FEJEZET	
<i>amelyben Trixi megmenti a Gálaműsort</i>	33
HETEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Samu nyomra lel</i>	37
NYOLCADIK FEJEZET	
<i>amelyben a Mézeskalácshuszár figyelmeztetéssel szolgál</i>	43

KILENCEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Samu merész elhatározásra jut</i>	47
TIZEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Trixi fuvart szerez</i>	51
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Samu kis híján bennragad a mesénkben</i>	55
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
<i>amelyben a repülőút hamar véget ér</i>	59
TIZENHARMADIK FEJEZET	
<i>amelyben Samu új telefonra tesz szert</i>	62
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
<i>amelyben Trixi nem kerül ki a csapdából</i>	67
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
<i>amelyben elmarad az uzsonna, és a hangulat is elromlik</i>	73
TIZENHATODIK FEJEZET	
<i>amelyben Trixi kikerül a csapdából.</i>	78
TIZENHETEDIK FEJEZET	
<i>amelyben a változatosság kedvéért ezúttal Samu esik csapdába</i>	81
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
<i>amelyben egy kislány és egy pók egyezséget köt</i>	87
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
<i>amelyben a Mézeskalácshuszár nostalgikus hangulatba kerül</i>	91

HUSZADIK FEJEZET

*amelyben az elveszett szaloncukor végre megkerül,
ám ebben nincs sok köszönet* 96

HUSZONEGYEDIK, AVAGY HOSSZÚ FEJEZET

*amelyben vérfagyasztó küzdelmek zajlanak,
úgy mint birkózás, fogócska, cicázás és így tovább* 100

HUSZONKETTEDIK, UGYANCSAK ELÉG HOSSZÚ FEJEZET

amelyben Trixi és Samu a sarkára áll 107

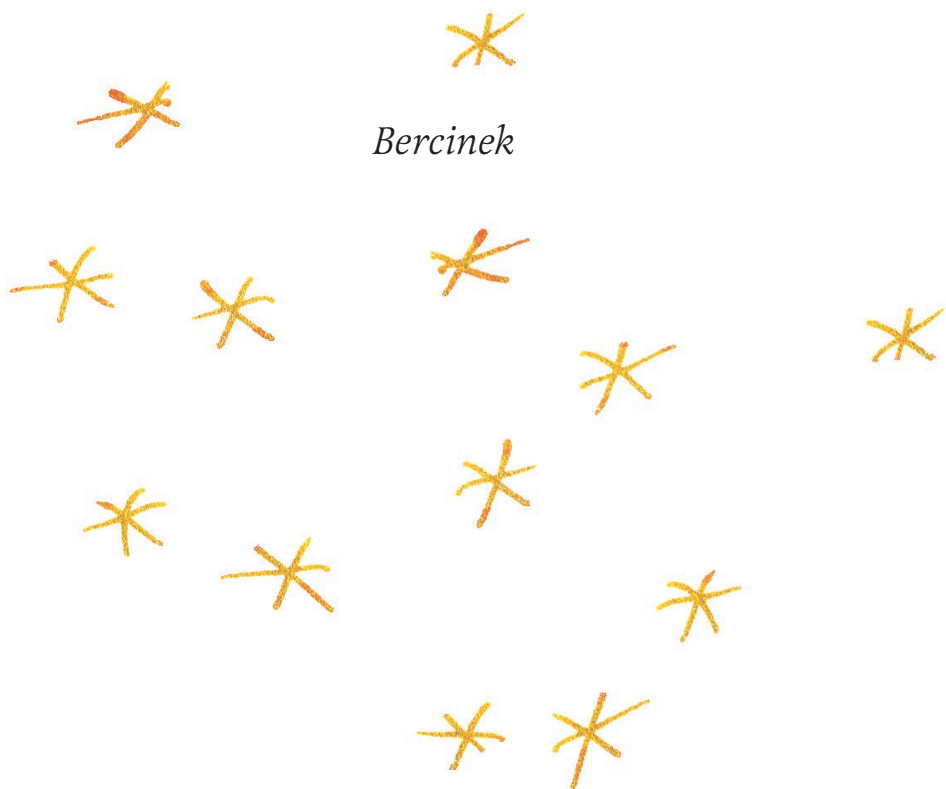
HUSZONHARMADIK FEJEZET

amelyben végre-valahára felröppennek a pizsamák 114

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Trixi rövidre zárja a porszívózás kérdését,
egyszersmind történetünk is befejeződik* 119

Bercinek

*Tizenkét napig tart a karácsony,
S hipp-hopp, itt is a vége, barátom:
Tizenkét tucat sós perec,
Elrágcsáltuk, így megy ez,
Tizenegy bátor kis huszár,
Tíz kacsatündér trombitál,
Kilenc szemtelen szagos radír,
Nyolc fakanálnyi salonnazsír,
Hét denevér a mangófán,
Hat pici pocok tangót jár,
Öt dundi dandy,
Négy bögre brandy,
Három kócos macska jön,
Két egérke ráköszön,
És ott ücsörög egy kismadár
A kopasz körtefán.*

*amelyben egy unalmas nap
végre véget ér*

Vannak végtelenül hosszú napok, amikor mintha az óramutató is csak unalmában mozdulna néha. Odakinn már délutántól félhomály borul a világra, és az embernek egyáltalán nincs kedve semmihez.

Samu egész délelőtt fel-alá lófrált a lakásban. Elővette a két gombfocicsapatot, felállította a karácsonyfa lábánál, de kiderült, hogy hiányzik az egyik csatár. Így aztán inkább a műanyag indiánokkal játszott: a törzs a karácsonyfa ágai közt állt lesben, és megtámadta a piros tűzoltóautót. A küzdelem azonban nem tartott sokáig – végül is egy tűzoltóautónak nincs sok esélye egy csapat indiánnal szemben –, úgyhogy Samu egy idő után abbahagyta ezt is.

Trixi csak késő délelőtt került elő, és egyfolytában a mobilját nyomkodta, miközben Emma néni a konyhában tett-vett, Samu pedig csak unatkozott, és várta, hogy legyen már vége a napnak. Holnap anya meg apa végre hazaér a sí-túráról, és együtt fogják leszedni a karácsonyfát.

Samu szerette, amikor Emma néni vigyáz rájuk. Habos kakaó reggelire, palacsinta ebédre. Még azt is megengedte nekik, hogy ma este idekinn aludjanak a nagyszobában,

a karácsonyfa mellett. De akkor is egyre jobban hiányoztak a szülei.

Délután ismét megpróbálta felkutatni az elveszett gombfocicsatárt, de most sem találta sehol. Palacsintát majsolt, megnézett egy unalmas rajzfilmet, belelapozott egy unalmas képeskönyvbe, aztán végre-valahára eljött a vacsora-idő. Evés után pedig megágyaztak a matracon, a karácsonyfa szomszédságában.

Amikor Emma néni bejött, hogy jó éjszakát kívánjon, Samu épp a fa körül ólálkodott.

– Na, hess az ágyba! Mára elég a szaloncukorból.

Samu méltatlankodva morgolódott, hogy egy szem cukor nem számít, egy szem cukor nem számít... Trixi érdeklődve figyelte a fejleményeket a takarója mögül.

– Én mondtam neki, hogy már mostunk fogat!

Samu szikrázó pillantást vetett rá. Pukkadj meg, te marabu, te krumplifejű madárijesztő!

– Samukám... – csóválta a fejét a néni. – Hát nem tudod, milyen nap van ma?

– Milyen nap, milyen nap... Unalmas.

Emma néni csodálkozva nézett végig a gyerekeken.

– Ti tényleg nem tudjátok? Ma van vízkereszt előestéje. Holnap fogjátok leszedni a karácsonyfát.

– Igen, apával és anyával.

– Bizony ám. De akkor azt sem tudjátok, hogy ez egy különleges este?

Trixi kíváncsian nézett a nénire. Amikor ilyen titokzatos arcot vág, akkor szokott előjönni a furábbnál furább történeteivel.

Emma néni közelebb hajolt, és suttogóra fogta a hangját.

- Ez az utolsó este, amikor még áll a fenyőfa. És ezen az éjszakán... Ti tényleg nem tudjátok?

Samu elhatározta, hogy csak azért se fog izgalomba jönni, de most mégis bizseregni kezdett a feje búbja. Emma néni szeme tágra nyílt a félhomályban, és a hangja halkan duruzsolt.

- Ezen az éjszakán eljön az aprónép. Házról házra járnak, és végigkutatnak minden karácsonyfát!

Samu a nővérére sandított: Trixi csak úgy csüngött a néni szavain. Ő viszont úgy döntött, hogy nem hagyja magát megetetni bármilyen butasággal, így csak vállat vont:

- Na, és mit keresnek?

- Te mit kerestél a fán, Samu?

Trixi hangja diadalmasan harsant föl:

- Na, mit? Hát szaloncukrot!

Samu lesújtó pillantással mérte végig Trixit. Te majomparádé, te savanyított dinnye, jaj, de büszke vagy most magadra...

Emma néni komoly arccal nézett végig rajtuk.

- Úgy bizony. Az aprónép maradék szaloncukrok után kutat. És legalább egy szemet mindig hagyni kell nekik, mert ha nem, hát akkor visznek helyette mást.

- Mást? Mi mást? - kérdezte Samu gyanakodva.

- Játékokat. Üveggolyót. Masnikat, harisnyákat. Ilyenkor szokott lába kelni az apró csecsebecsékek. Úgyhogy azt javaslom, hogy ma éjjel már ne vadássz szaloncukorra...

Samu segélykérően nézett Trixire. Hátha elneveti magát, hátha kiderül, hogy a néni csak ugratja őket. Trixi azonban magára öltötte a lehető legjókislányosabb arcát, és buzgón bólogatott.

- Na, jól van, gyerekek - szólalt meg Emma néni immár lágyabb hangon. - Ideje aludni!

Samu sietősen föltette a kérdést, hogy esetleg nem maradhatna-e égve a kislámpa, mire a néni elmosolyodott.

- Megijedtél az aprónéptől, Samu? Ne félj, téged nem visznek el.

- Nem ijedtem meg! - tiltakozott Samu. - Csak... Csak izé... Arra gondoltam, hogy ha ég a kislámpa, esetleg nem mernek előjönni.

- És akkor szaloncukrozhatsz, mi? - csattant föl ismét Trixi gúnyos hangja. Samu vasvillatekintettel meredt rá, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, Emma néni belé fojtotta a szót.

- Ma már nincs több szaloncukrozás! Jó éjszakát, gyerekek.

A néni lekapcsolta a lámpát, majd csöndben behúzta maga mögött az ajtót.

Samu a sötét plafont bámulta, miközben ide-oda cikáztak fejében a gondolatok. Egyáltalán nem tetszett neki a néni meséje a furcsa népségről, akik végigjárják a házakat, és karácsonyi játékokat lopkodnak.

Egyáltalán nem tetszett.